

Ο λόγος για τις σκέψεις που έρχονται στο άκουσμα της λέξης Mundial. Τέσσερις πρωτογενείς κατ' αρχήν, που εμφανίζονται ως μνήμες και αναμοχλεύουν το παρελθόν. Ακολουθώς, κάποιες άλλες, σημερινές, που γεννιούνται μέσα από τα ερεθίσματα της φετινής μουντιαλικής πραγματικότητας.

1η.

Το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου του 1970. Ο φοβερός ημιτελικός στο στάδιο Αζτέκα, ανάμεσα σε Ιταλία και Γερμανία, αλλά και εκείνη η ατόφια από ποδοσφαιρικό ταλέντο ομάδα της Βραζιλίας. Ακόμα η απόκρουση του Gordon Banks που έβγαλε την καρφωτή εξ επαφής κεφαλιά του Pele και βέβαια η δήλωση του μαύρου διαμαντιού πως δεν τον είδε, τον άκουσε (τον Roberto Rivelino) που ερχόταν πίσω του σε εκείνη τη φάση ποίημα.

Όλα τούτα έκαναν το ποδόσφαιρο να μοιάζει με θαύμα, εκεί στο Μεξικό, όπου σχεδόν δυο χρόνια νωρίτερα είχαν τελεστεί οι πιο επεισοδιακοί, μέχρι τότε, Ολυμπιακοί αγώνες....

20 χρόνια μετά το '66, ο γκολτζού Geoff Hurst που νίκησε τα εθνικά περσόνια Bobby Moore και Bobby Charlton, και την κορφή στο στόμφο του ηρώτα ο ομογενής Νίκος Χανιάς,

Ο Γκάρι Πίρς, μέλος της ομάδας που κέρδισε το Mundial του '82, κρατάει το τρόπαιο (Οκτώβριος 1982).

ITALIA 1982

La formazione dell'Italia che, superando la Germania Ovest per 3-1, si aggiudicò il titolo mondiale 1982. In piedi da sinistra: Dino Zoff, Giuseppe Bergomi, Gaetano Scirea, Fulvio Collovati, Claudio Gentile. Accosciati: Bruno Conti, Paolo Rossi, Gabriele Oriali, Antonio

